

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci původního žalobce: **Mgr. A. H.**, a jeho procesního nástupce: **Mgr. M. H.**, zastoupen advokátem Mgr. Michalem Staňkem, Opletalova 1525/39, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 9. 2024, čj. MZP/2024/290/1349, v řízení o kasační stížnosti procesního nástupce žalobce Mgr. Marka Hostiny proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2025, čj. 18 A 76/2024-87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podstata nyní posuzované věci spočívá v tom, zda mají být pozemky ve spoluvlastnictví stěžovatele (X, k. ú. L.) zahrnuty do CHKO Soutok.

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Původní žalobce ve věci (Mgr. A. H.) podal námitky ve smyslu § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (ZOPK) proti zařazení pozemků, jejichž je spoluvlastníkem (*dotčené pozemky*), do záměru na vyhlášení zvláště chráněného území CHKO Soutok. Žalovaný těmito námitkám nevyhověl. Žalobce následně podal rozklad, který ministr životního prostředí zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Proti rozhodnutí ministra podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze.

[2] Městský soud žalobu zamítl. Uzavřel totiž, že:

- důvod zvolené ochrany byl náležitě vysvětlen;
- nebylo možné sjednat smluvní ochranu namísto ochrany zvolené;
- neshledal důvodné pochybnosti o nestrannosti Agentury pro ochranu přírody a krajiny;
- probíhající pozemkové úpravy se nijak nedotýkají veřejných subjektivních práv žalobce;
- možnosti využití dotačních nástrojů v případě ochrany evropsky významných lokalit (EVL) a CHKO nemají vliv na nosné důvody rozhodnutí;
- ačkoliv žalovaný o námitkách nerozhodl ve lhůtě stanovené zákonem, nepůsobil tímto postupem nezákonnost rozhodnutí.

2. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. [Poznámka NSS: kasační stížnost podal původní žalobce, nicméně na jeho místo následně nastoupil Mgr. M. H. a přijal tak stav řízení, který tu byl v době jeho nástupu do řízení (§ 107a odst. 3 ve spojení s § 107 odst. 4 o. s. ř.). NSS jej proto označuje jako *stěžovatele*.] Při přípravě a přijímání nařízení vlády, kterým byla vyhlášena CHKO Soutok, byly prý porušeny čl. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod (*Listina*) a rovněž byla porušena některá ustanovení ZOPK.

[4] Zásah do vlastnického práva spatřuje stěžovatel zejména v tom, že zařazením dotčených pozemků do CHKO Soutok došlo ke snížení jejich hodnoty. Nezákonná je dle stěžovatele rovněž forma tohoto omezení, neboť CHKO byla vyhlášena nařízením vlády, nikoliv zákonem.

[5] Stěžovatel se domnívá, že bylo omezeno rovněž jeho právo na podnikání (čl. 26 Listiny). Dotčené pozemky jsou totiž z velké části obhospodařovanou půdou. Jejich zařazení do CHKO Soutok je nepřípustné, neboť na těchto pozemcích chybí jakýkoliv předmět ochrany.

[6] Zařazení dotčených pozemků do CHKO je údajně v rozporu i s § 25 ZOPK. V záměru na vyhlášení CHKO je totiž uvedeno, že zemědělsky intenzivně obhospodařované pozemky nejsou předmětem ochrany (viz str. 2, část 3). V záměru chybí rovněž výčet dlouhodobých cílů ochrany přírody a krajiny (viz str. 3, část 5). Zemědělsky obhospodařované půdy nejsou uvedeny ani ve II. zóně CHKO, zahrnuty jsou pouze v zóně III CHKO. Z toho je prý zřejmé, že na intenzivně obhospodařovaných půdách neexistuje důvod ochrany, proto nemohou být zařazeny do navrhované CHKO Soutok. Jsou-li totiž v důsledku vzniku CHKO zasažena ústavně zaručená práva vlastníků pozemků, je nezbytné prokázat smysl této ochrany. Ten však nemůže být naplněn v případě, kdy se na dotčených pozemcích předmět ochrany léta nenacházel. V § 25 ZOPK je stanovena „kvalita“ území (významný podíl přirozených ekosystémů lesních a trvalých travních porostů). Podle stěžovatele se však v předmětném území žádný (natož významný) přirozený ekosystém lesních porostů nevyskytuje a vše je pouze důsledkem činnosti člověka.

[7] Žalovaný ani městský soud se nevypořádali s opakovaně vznesenou námitkou týkající se (ne)využití smluvní ochrany podle § 45c ZOPK. Podle tohoto ustanovení měl

pokračování

žalovaný zaslat vlastníkům dotčených pozemků výzvu směřující k uzavření smlouvy k ochraně dotčených pozemků. To však neučinil. Ochrana EVL má být přitom přednostně chráněna v součinnosti s vlastníky pozemků. Žalovaný nicméně přistoupil (rovnou) k vyhlášení zvláště chráněného území, což nelze odůvodnit ani odkazem na test proporcionality. Sami vlastníci dotčených pozemků se totiž žalovanému ozývali se zájmem o uzavření smluvní ochrany. Chtěl-li žalovaný smluvní ochranu obejít, měl nejdříve zrušit ochranu EVL a následně vyhlásit CHKO. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl rozsudek městského soudu i obě rozhodnutí žalovaného zrušit.

[8] *Žalovaný* ve vyjádření zdůraznil, že dosavadní ochrana území (pozemky jsou součástí EVL), které je součástí záměru CHKO Soutok, není dostatečná. Od doby jejich vyhlášení totiž došlo ke zhoršení stavu některých přírodních biotopů. Části tohoto území jsou chráněny rovněž jiným nástroji (např. jako krajinné prvky), ty nicméně nejsou schopny zajistit potřebnou komplexní ochranu. Území obou EVL, která pokrývají oblast záměru, je v současné době chráněno rovněž maloplošným zvláště chráněným územím (národní přírodní památka, národní přírodní rezervace, přírodní rezervace a přírodní památka). Smluvní ochrana podle § 39 ZOPK proto již není právně možná. Je rovněž nežádoucí, aby území navrhované jako CHKO bylo rozdrobeno do několika různých režimů ochrany. Již prvostupňový orgán uvedl, že smluvní ochrana namísto vyhlášení CHKO na pozemcích zahrnutých v záměru není uskutečnitelná, a to zejména s ohledem na majetkové poměry v území (roztříštěnost vlastnických vztahů) a přírodní specifika území Soutoku. Dle žalovaného nelze ze smluvní ochrany obecně vyloučit ani větší území, nicméně všechna již zmiňovaná území se od území Soutoku odlišují právě majetkovými poměry, kdy smlouvy chránící tato větší území musely být uzavřeny pouze se dvěma subjekty (Ministerstvo obrany a Vojenské lesy a statky, s. p.). V případě pozemků dotčených záměrem CHKO Soutok se však jedná o přibližně 6870 subjektů, se kterými by muselo dojít k uzavření smlouvy. Nadto žalovaný podotkl, že není kompetentním orgánem k uzavírání smluvní ochrany. K tomu je pověřen krajský úřad. To, jak postupoval příslušný orgán ochrany přírody (kraj) v případě smluvní ochrany, nemá na nyní posuzovanou věc přímý vliv.

[9] Smluvní ochranný režim se nadto vztahuje pouze na vlastníka pozemku a nepůsobí vůči třetím osobám. Ze zákona sice plyne zákaz takto chráněné území poškozovat (§ 39 odst. 2 ZOKP), avšak takto formulované pravidlo je velmi obecné a nezajistí efektivní ochranu území. Na druhou stranu je tento zákaz velmi přísný, neboť z něj není možné udělit výjimku. Režim CHKO je „flexibilnější“ - ve vyhlášovacím předpisu lze stanovit bližší podmínky užívání pozemků a rovněž lze udělit výjimky ze zákazů (dle § 43 ZOPK).

[10] Ve správním řízení byla zvažována též možnost vynětí pozemků stěžovatele ze záměru. Žalovaný však dospěl k závěru (i na základě stanoviska Agentury pro ochranu přírody a krajiny), že pozemky stěžovatele byly do záměru zahrnuty z důvodu celistvosti území a jednotlivých typů krajinných celků v nivě řeky Dyje. Pokud by byly ze záměru vyňaty, ztížilo by to zajištění předmětu ochrany a také by to zhoršilo možnost zachování přírodních funkcí nivního ekosystému řeky Dyje.

[11] Stát vyhlášením CHKO nenarušil žádná ústavně zaručená práva stěžovatele a nedošlo ani k porušení zákona. Jednotlivé fáze vyhlášení CHKO Soutok byly uskutečněny v souladu se zákonem. Záměr byl řádně vyhlášen; stěžovatel podal námitky, které žalovaný vypořádal; návrh záměru prošel meziresortním připomínkovým řízením a nakonec byl schválen vládou. V řízení o námitkách žalovaný vyhodnotil míru dotčení práv vlastníka a zmínil rovněž možné nástroje na kompenzaci případného ztížení hospodářské činnosti (§ 58

ZOPK). Žalovaný stěžovatele rovněž upozornil na skutečnost, že vyhlášení CHKO jeho vlastnické právo nijak neovlivňuje – stěžovatel může dotčené nemovitosti dále užívat a provozovat hospodářskou činnost. K tomu žalovaný podotkl, že již v současnosti jsou vlastníci pozemků v EVL limitováni v některých činnostech s ohledem na výskyt zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů v území.

[12] Tvrdil-li stěžovatel, že pozemky v oblasti jsou neprodejné a v důsledku toho přijde o desítky milionů korun (aniž svůj odhad jakkoliv doložil) a že přijde o příjem z pachtovného, je dle žalovaného podstatné, že pozemky stěžovatele nejsou v katastru nemovitostí vedeny jako orná půda a podíl stěžovatele na nich nedosahuje ani 1 %. Nezanedbatelná část z dotčených pozemků se navíc již ve zvláště chráněném území nachází (NPP, NR). Jakkoliv proto vyhlášení CHKO způsobuje jistá omezení, nemohla žádná z (obecných) tvrzení stěžovatele jeho vyhlášení zabránit.

[13] Závěrem žalovaný uvedl, že ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající ze zákona, a to i z vyhlášení zvláště chráněného území. Při ochraně životního prostředí jsou zásahy do vlastnického práva přípustné, je-li omezení založeno zákonem a jsou-li vyváženy soukromé a veřejné zájmy. To potvrzuje Evropský soud pro lidská práva (rozsudek *Turgut a další proti Turecku* ze dne 8. 7. 2008 č. 1411/03).

[14] K námitce chybějícího předmětu ochrany v případě orné půdy již městský soud vysvětlil (byť pozemky stěžovatele nejsou vedeny jako orná půda), že dotváří harmonicky utvářenou krajinu s typickým krajinným rázem a rovněž plní přírodní funkci krajiny z důvodu provázanosti orné půdy s vodním režimem. Smyslem ochrany orné půdy je proto zachování krajiny a jejích přírodních funkcí. Zahrnutí hospodářsky využívané krajiny do CHKO je prý běžné. Nelze totiž opomenout vzájemnou provázanost jednotlivých ekosystémů (s ohledem na rozmnožování živočichů, biodiverzitu, podmáčení lokalit atd.). K námitce stěžovatele, že se v oblasti nenachází žádné přirozené lesy, žalovaný uvedl, že za přirozený les je v odborné terminologii považován také les, který vznikl pod vlivem člověka. Proto žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Ještě před samotným posouzením kasačních námitek stěžovatele považuje NSS za vhodné uvést, že - jak stěžovatele ostatně upozornil již městský soud – obecně platí, že míra podrobnosti rozsudku je dána především kvalitou žalobní argumentace. Stejně jako žaloba je však kasační stížnost velmi obecná a stručná a v podstatě jen kopíruje žalobní námitky. Stěžovatel totiž téměř nijak nereaguje na rozsudek městského soudu a na argumentaci v něm obsaženou a v zásadě jen opakuje svá předchozí tvrzení. Takováto podoba kasační stížnosti je proto na samotné hranici jejího věcného posouzení (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Protože stěžovatel rozsudek městského soudu označil za nepřezkoumatelný, věnoval se NSS nejdříve této kasační námitce. Podle stěžovatele městský soud rozsudek nedostatečně odůvodnil a nevypořádal námitku týkající se smluvní ochrany pozemků.

[17] S tím však NSS nesouhlasí. Městský soud totiž všechny námitky stěžovatele pečlivě vypořádal a neopomenul uvést ani obecná východiska ochrany přírody a krajiny. Stěžovatel ostatně blíže neupřesnil, které své závěry městský soud dostatečně neodůvodnil, případně které žalobní body opomenul vypořádat. Kupříkladu žalobnímu bodu ohledně smluvní

pokračování

ochrany se městský soud věnoval v bodech 44–48 rozsudku (v části zvané *Smluvní ochrana pozemků*). Z kasačních námitek je proto zjevné, že stěžovatel ve skutečnosti nesouhlasí se samotným právním posouzením, provedeným městským soudem, což ovšem nelze zaměňovat se zmíněnou nepřezkoumatelností. Jednoduše vyjádřeno, nesouhlas s věcným názorem městského soudu je něco zcela jiného než tvrzení, že tento názor v rozhodnutí vůbec obsažen není. NSS proto činí dílčí závěr, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný. Proto pristoupil k věcnému posouzení případu.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti předložil v zásadě dva stěžejní argumenty. První námitka se týká chybějícího předmětu ochrany na intenzivně obhospodařované půdě stěžovatele a zásahu do jeho vlastnického práva. Druhá námitka stěžovatele se týká nevyužití smluvní ochrany dle § 45c odst. 5 ZOPK.

[19] V § 45c odst. 4 ZOPK je stanoveno: *K zajištění udržení příznivého stavu evropských stanovišť nebo stanovišť evropsky významných druhů, které jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit, lze území evropsky významných lokalit nebo jejich části vyhlásit za zvláště chráněná území nebo zde zřídit smluvně chráněná území podle § 39. Vyžaduje-li udržení příznivého stavu předmětu ochrany evropsky významné lokality přísnější ochranu než podle odstavce 2, stanoví vláda nařízením u této evropsky významné lokality nebo její části kategorie zvláště chráněných území, ve kterých je příslušné orgány ochrany přírody vyhlásí, nebude-li tato ochrana zajištěna smluvně. Takto vláda postupuje v případě, že tato evropsky významná lokalita není dosud vyhlášena za zvláště chráněné území a její ochrana není zajištěna ani smluvně podle § 39.*

[20] Dále v § 39 odst. 1 ZOPK stojí: *Ochrana evropsky významných lokalit je zajišťována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Smluvně lze dále chránit i stromy nebo jiná území se soustředěnými přírodními hodnotami, kde jsou zastoupeny významné či jedinečné ekosystémy v rámci příslušné biogeografické oblasti nebo stanoviště vzácných či ohrožených druhů živočichů a rostlin, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona. Smlouva musí obsahovat zejména: a) vymezení ochranných podmínek chráněného území nebo památného stromu, b) způsob péče o chráněné území nebo strom.*

[21] Dle stěžovatele se žalovaný ani městský soud nijak nevypořádali s námitkou nevyužití postupu podle § 45c ZOPK. Dle stěžovatele byl porušen zákon, neboť k vyhlášení zvláště chráněného území došlo, neboť zpracovatel nařízení vůbec neoslovil stěžovatele se žádostí o uzavření smluvní ochrany dotčených pozemků a místo toho rovnou vyhlásil zvláště chráněné území.

[22] Jak již bylo uvedeno, z rozhodnutí žalovaného (resp. rozhodnutí o rozkladu) i z rozsudku městského soudu je zřejmé, že se oba tyto státní orgány otázce smluvní ochrany věnovaly (viz body 44 až 48 rozsudku; str. 6 až 8 rozhodnutí žalovaného), přičemž uvedly, že vzhledem k roztržičnosti vlastnických vztahů na území zamýšlené CHKO Soutok je smluvní ochrana území fakticky neproveditelná. Nadto žalovaný podotkl, že smluvní ochranný režim upravuje vztah pouze k vlastníkovi pozemku jakožto smluvní straně, nikoliv vztah ke třetím osobám, a zdůraznil rovněž neefektivnost takového řešení.

[23] Jak je patrné z citovaných ustanovení ZOPK, pro EVL (kam spadají rovněž dotčené pozemky) lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, zvolit ochranu na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Z textu zákonného ustanovení je zjevné, že smluvní způsob ochrany EVL je alternativou především k vyhlášení maloplošných zvláště chráněných území, byť smluvní ochranu nelze *apriori* vyloučit ani u většího území (viz také HANÁK, J. § 39 [Smluvní ochrana]. In: VOMÁČKA, V., KNOTEK, J., KONEČNÁ, M., HANÁK, J., DIENSTBIER, F., PRŮCHOVÁ, I. *Zákon o ochraně přírody a krajiny*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 285, marg. č. 2–3.). To se však v tomto případě nestalo. Žalovaný při posuzování předmětu ochrany v rámci testu proporcionality vážil jednotlivé možnosti ochrany, přičemž s ohledem na majetkové vztahy v území, efektivitu ochrany a charakter dotčených pozemků uzavřel, že smluvní ochrana není vhodná ani proveditelná. Co se týče dotčených pozemků, je vhodné připomenout, že stěžovatel je jejich spoluvlastníkem, přičemž výše jeho spoluvlastnického podílu dosahuje pouze 0,9 %. Počet spoluvlastníků dotčených pozemků dosahuje několika desítek. To by zjevně znamenalo neúměrnou administrativní zátěž již na malém zlomku pozemků z celkového území CHKO Soutok.

[24] Jak je patrné z § 39 odst. 1 ZOPK, *pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody*. Některé z dotčených pozemků stěžovatele jsou však již pod zvláštní ochranou podle ZOPK – jedná se o pozemky v národní přírodní rezervaci, o národní památky a národní přírodní památky. Jejich smluvní ochrana by proto nebyla dle pravidel v ZOPK ani právně možná. S ohledem na výše uvedené proto NSS uzavřel, že tato námitka není důvodná.

[25] K námitce chybějícího předmětu ochrany na dotčených pozemcích se již vyjádřil městský soud, jakož i žalovaný (bod 35 rozsudku; str. 4 rozhodnutí žalovaného o rozkladu). Stěžovatel již v námitkách (jakož i v žalobě) uváděl, že *orná půda* nemůže být předmětem ochrany, resp. že na dotčených pozemcích chybí požadovaný smysl ochrany. V kasační stížnosti stěžovatel používá spojení „intenzivně obhospodařovaná půda“, aniž by však blíže specifikoval, jakým způsobem na pozemcích hospodaří a jak konkrétně bude v další činnosti omezen. Rovněž tvrzení stran omezení vlastnického práva ponechal stěžovatel v obecné rovině. Stěžovatel nijak nedoložil ani snížení hodnoty pozemků.

[26] Jak již uvedl městský soud, dotčené pozemky jsou z velké části lesními pozemky či vodními plochami (v menší míře se jedná rovněž o zastavěnou plochu a nádvoří), nikoliv ornou půdou, jak stěžovatel uváděl v žalobě a námitkách. Vlastník nemovitosti je přitom dle § 40 odst. 4 ZOPK oprávněn uplatnit námitky jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností. Vzhledem k tomu, že dotčené pozemky nejsou ornou půdou, není zřejmé, jak je stěžovatel reálně omezen ve své hospodářské činnosti a jak se jej zařazení *jiných* pozemků do záměru, které jsou ornou půdou, dotýká. I přesto však městský soud přesvědčivě vysvětlil, proč rovněž *orná půda* spadá do předmětu ochrany (viz část rozsudku IV.4. *Orná půda coby předmět ochrany*). Rovněž tato námitka proto není důvodná.

pokračování

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že k omezení jeho vlastnického práva došlo na základě nařízení vlády, nikoliv zákona, a proto byl porušen čl. 11 odst. 4 Listiny. Ani tomuto argumentu však nelze přisvědčit. Vznik CHKO je totiž sice vyhlášován nařízením vlády, nicméně právě možnost vytvořit CHKO, způsob vzniku CHKO, jakož i základní podmínky ochrany CHKO stanoví přímo zákon (§ 25 a násl. ZOPK). Je proto podstatné, že pro vydání nařízení vlády existuje odpovídající zákonná úprava, na kterou toto nařízení (pro jehož vydání není třeba zákonné zmocnění, jelikož toto zmocnění obsahuje již čl. 78 Ústavy) přímo navazuje. Ostatně i čl. 11 odst. 4 Listiny, který limituje nucené omezení vlastnického práva a ze kterého stěžovatel vychází, používá pojem „na základě zákona“, a nikoliv (přímo) „zákonem“.

[28] Lze tak uzavřít, že NSS v postupu a obou rozhodnutích žalovaného ani městského soudu neshledal žádné pochybení. Dotčené pozemky byly do záměru CHKO Soutok zařazeny v souladu se zákonem, přičemž námitky stěžovatele na tom nemohly nic změnit. Nelze jistě zpochybnit, že vyhlášení CHKO s sebou přináší jistá omezení, stěžovatel ovšem svá tvrzení nespécifikoval a například ani netvrdil a nedoložil, že omezení jsou natolik závažná, aby bylo třeba přehodnotit rozsah stanovené ochrany. Stěžovatel byl upozorněn na skutečnost, že v případě ztížení zemědělského hospodaření v důsledku vyhlášení CHKO Soutok má dle § 58 ZOPK nárok na finanční náhradu; smysl a účel zvolené ochrany byl náležitě vysvětlen již správními orgány a při vyhlásování CHKO byl dodržen zákonný postup.

4. Závěr a náklady řízení

[29] NSS na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu